

ството, че Шуменъ се прѣдалъ само слѣдъ като се узнало, че Търново падналъ (значи обсадитѣ въ двата отдѣлни края сж били едноврѣменни) и главно отъ това, че както твърди самъ Хамеръ, Али Пашовата експедиция е била задгърбена отъ турски сили подъ самия Мурадъ. Мурадъ прѣзъ началото на похода ще е билъ близо до подбалканската линия Сливенъ — Айтосъ. Това ще се види отъ твърдението, че плѣнениятъ Шишманъ слѣдъ свършека на похода срѣщу него е билъ докаранъ въ султанския лагеръ при заселището Tausli (Таузли). Нека още тукъ забѣлѣжимъ, че съгласно твърдението на Иречекъ, това име визира заселище между Сливенъ и Ямболъ. (Отъ всичко личи, че Шишманъ прѣзъ врѣме на похода е отсъствувалъ отъ Търново. Излишно е да се каже и тукъ отъ какво произтича шеметътъ за да накара тримата бѣлгарски властелини: Срашимиръ, Шишманъ и Добротичовия синъ Иванко да не се съединятъ въ едно и отблъснатъ турцитѣ при прѣминаването на Балкана, което иначе би озадачило послѣднитѣ). Шишманъ е билъ намѣренъ въ Никополъ, крѣпостъта на който се посочва като по-здрава отъ Търновската. Неясно е сжщо поведението на Шишмана до докарването му въ Таузли, защото Хамеръ-Хелеръ разправятъ за двѣтѣ обсади на Никополъ. При първата, заловениятъ тамъ Шишманъ се спасява чрѣзъ миръ и отстъпване Силистра на турцитѣ. (Помощникътъ на Али Паша, Туганъ бей отъ сѣверна Бѣлгария ударва срѣщу Лазаря, като каралъ съ себе си множество роби, за които Шишманъ се е застъпилъ, но изгубилъ крѣпостъта Четехе-

---

рало въ изхода на Демиркапийския проходъ. Сливенъ, бидейки въ устието на тоя проходъ, ще е билъ и свидѣтель на епохалния прѣвратъ. Но за падането му не пише ни Хамеръ, ни прѣводачътъ му Хелеръ, отъ заплетената версия на когото е черпано и свѣдѣнието на Каницъ, че Сливенъ падналъ въ 1388 г., а отъ тукъ и редицата, особено френски енциклопедии, за които ще се повърна по-нататкъ.

По Х. Калфа, Шуменъ е падналъ прѣвъ 1387 г. (въ края, или пъкъ въ началото на 1388 г.). Въ Hammer-Hellert, тая дата е изкривена на 1385 г.

Али Паша или слѣдъ това Али бей, е билъ синъ на прочутия Хайрединъ Джендерели, който благословилъ учрѣдяването на ени черския институтъ.